

عنوان مقاله:

آداب فرهنگ اسلامی در آموزش و پرورش

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی حقوق، مدیریت، علوم تربیتی، روانشناسی و مدیریت برنامه ریزی آموزشی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

خدیجه بردباربورکی - دبیر

مریم بهشتی پور - دبیر

محبوبه شاهسوار - دبیر

خلاصه مقاله:

توجه به آداب معلمی از دیرباز در فرهنگ اسلامی و ایرانی ما جایگاه خاصی داشته است. لیکن تا آغاز حکومت مشروطه در ایران، دولت مرکزی برای تاسیس مدرسه و تربیت معلم هیچگونه مسئولیتی برای خود قائل نبوده و هر مدرسه متولی مخصوص داشت که از محل درآمد موقوفات مدرسه، امور مختلف مدرسه را اداره می نمود. معلمان از میان طلاب ساعی و با استعداد انتخاب می شدند. این طلاب از استادان خود اجازه نامه ای (که در پشت صفحه اول یا آخر یکی از کتابها به خط استاد نوشته شده بود دریافت کرده بودند) که در واقع «دانشنامه یا گواهینامه» بود و سند معتبری برای معلم جهت تدریس محسوب می شد. در کنار این مدارس مکتب خانه هایی نیز وجود داشت که فرزندان عامه مردم در آن به تحصیل می پرداختند و خود را برای ورود به مدارس آماده می کردند. مکتب داری یک حرفه خصوصی بود و هر روحانی محله ای که حوصله و آمادگی برای تعلیم به کودکان را داشت، بی هیچگونه قید و شرط و اجازه نامه ای به شغل معلمی و مکتب داری می پرداخت. هریک از شاگردان ماهانه مختصری برای تحصیل می پرداختند این مبلغ برای زندگی بسیار ساده معلمان کافی نبود. لیکن آنها کار معلمی را با علاقه انجام می دادند. پس از تاسیس «دارالفنون» در سال ۱۲۲۹ هجری شمسی و ایجاد و گسترش مدارس جدید از قبیل مشیریه، رشديه، ادیب، سادات، اسلام، اقدسیه، علمیه، کمالیه، مروت، سلطانی، شرف، دانش و... نیاز به معلم برای تدریس در مدارس به ویژه معلمان که با اصول تعلیم و تربیت جدید آشنا باشند به خوبی احساس می شد. اولین اقدام رسمی در زمینه تربیت معلم، تصویب قانونی در اردیبهشت ماه سال ۱۲۹۰ توسط مجلس شورای ملی بود. در این قانون اصول اولیه تربیت اطفال مطرح شده بود. طبق قانون مزبور برای اولین بار مجوز اعزام ۳۰ نفر جهت ادامه تحصیل به خارج از کشور صادر شد که از این تعداد ۱۵ نفر یعنی نیمی برای معلمی (رشته تعلیم و تربیت) و ۸ نفر برای تحصیل در علوم نظامی، ۷ نفر برای رشته مهندسی انتخاب شدند. در همین سال برای افزایش سطح سواد معلمان موجود در تهران کلاسهای مخصوصی در مدرسه دارالفنون تشکیل گردید که در برنامه درسی آن علاوه بر دروس علوم و ادبیات، برای اولین بار دروس دیگری تحت عنوان «اصول تعلیم» افزوده شده بود تا معلمان از اصول اولیه برای تربیت اطفال مطلع گردند. اقدام مهم دیگری که در راه تربیت و تامین معلمان مدارس ابتدایی و متوسطه صورت پذیرفت تصویب قانون تاسیس «درالمعلمین مرکزی» (دارالمعلمین و دارالعلمیات) در سال ۱۲۹۷ توسط مجلس شورای ملی بود. از این تاریخ ایجاد مراکز تربیت معلم زن و مرد صورت قانونی به خود گرفت. دارالمعلمین مرکزی مدرسه ای دولتی و رایگان بود و تحت نظر وزارت معارف اداره می شد رئیس آن توسط شخص وزیر انتخاب و منصوب می گردید. وظیفه آن تامین معلم برای مدارس ابتدایی و دوره اول متوسطه بود. بنابراین به دو قسمت ابتدایی (تامین معلم برای ۴ سال اول دوره ابتدایی) و عالی (تامین معلم برای سال پنجم و ششم ابتدایی و دوره اول متوسطه) تقسیم می گردید دوره تحصیل در قسمت ابتدای ...

کلمات کلیدی:

مجلس شورای ملی-درالمعلمین مرکزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2023956>

